

“No continuarem alimentant un parlament de fireta”

Segons les últimes enquestes, Solidaritat Catalana pot aconseguir entre zero i dos o tres diputats. La unitat amb Reagrupament no us hauria donat la seguretat d'obtenir representació?

—En qualsevol cas, ara ja fem campanya, expliquem el nostre manifest, el nostre full de ruta i el nostre projecte polític. Ara ja hi ha una proposta clara perquè Catalunya sigui un estat al si de la Unió Europea i aquesta proposta la fa Solidaritat Catalana per la Independència. Fem que la ciutadania escolti la nostra proposta: expliquem tan bé com sabem —i podem— els avantatges que Catalunya sigui un estat. Hi ha molta gent que vol escoltar la nostra proposta, que l'entén i que hi vol donar suport. Ja no pot amagar ningú que tindrem representació parlamentària. Estic convençut que aquesta progressió ascendent farà que SI aglutini, vagi sumant voluntats i vagi creixent a les enquestes.

—Els acords amb Reagrupament són, doncs, impossibles?

—Estem oberts a col·laborar quant a estratègies, però una candidatura que sigui decidida des de la cúpula dels partits no té viabilitat, perquè nosaltres hem fet unes primàries i els adherits ja va elegir els candidats. Ja els ho vam fer saber, als que dirigeixen Reagrupament, que el moment era aleshores. Respectem l'opinió i la posició de tothom. Desitgem que, qui no ens voti a nosaltres, doni suport a unes altres propostes independentistes. Tot el meu respecte cap a Reagrupament i cap a totes les forces independentistes que es presentin.

—Ha estat impossible per diferències programàtiques?

—No és qüestió de diferències programàtiques. És una qüestió del procés per arribar a configurar la candidatura més representativa i amb més força per a entrar al Parlament. Quan la cúpula de Reagrupament em va demanar que encap-

Joan Laporta és cap de llista per Barcelona de la coalició Solidaritat Catalana per la Independència (SI). Vol una declaració d'independència durant la legislatura vinent i se situa, políticament, al centre.

çalés Reagrupament —i que posaven tota l'organització a la meua disposició— jo els vaig dir que liderava un projecte polític volia començar pels fonaments. Una persona que té la voluntat de liderar un repte com aquest ha de merèixer i s'ha de guanyar el respecte de la seva gent. Vaig trobar molt més idoni guanyar-me el lideratge de l'independentisme tot bastint un projecte des de la base. Per això, amb un seguit de companys, vam crear la coalició SI, a partir de diversos partits polítics —jo presideixo Democràcia Catalana i n'hi ha més. Es van fer unes primàries que van ser un exercici de democràcia —els candidats s'expliquen i, de baix a dalt, són elegits— i això ens dona molta força i molta legitimitat. Estem molt còmodes amb aquesta manera de fer les coses.

—Però les enquestes...

—Ara ja hi ha enquestes que ens donen representació parlamentària. Nosaltres en tenim unes altres que ens en donen molta més encara i, a més a més, estic convençut que la nostra proposta vencerà els ciutadans perquè és l'única que pot portar més benestar als ciutadans de Catalunya: que les famílies disposin

de més recursos i puguem construir un futur millor per als nostres fills. Si Catalunya és un estat de la Unió Europea i, per tant, s'acaba l'espoliació fiscal de més del 10% del PIB català —que fa que visquem en una situació d'empobriment democràtic, identitari i econòmic; si recuperem aquests 22.000 milions d'euros que cada any ens pren l'estat espanyol en canvi de res, Catalunya serà el quart d'estat d'Europa en renda per cap.

—El vostre programa es basa en una “declaració unilateral d'independència del Parlament”. Això només s'aconsegueix amb una majoria absoluta. Com l'aconseguirà un partit que, segons totes les enquestes, inclosa la vostra, obtindrà un màxim de vuit diputats?

—Hem començat només fa dos mesos i els resultats són aquests. D'aquí al 28 de novembre, confio que el moviment vagi creixent i siguin molt millors.

—Diu el president d'Esquerra, Joan Puigcercós, que “crear l'expectativa d'una imminent proclamació de la independència és, en el millor dels casos, confondre desig i realitat; i en el pitjor, jugar frívolament amb les il·lusions de la gent”. Sou il·lús o frívol?

—Jo respecto tot allò que diu el senyor Puigcercós, encara que no ho comparteixi. Em sap greu que ara intenti crear aquesta confusió quan el seu partit parlava de l'horitzó del 2014. No se'n deu recordar. També em sobta que apel·li a no dividir l'independentisme i ho faci en el sentit que Esquerra hagi de ser decisiva: si és decisiva per portar-nos a l'empobriment nacional, democràtic i econòmic, doncs no la vull. Ens ha decebut molt la manera de fer política dels polítics d'Esquerra Republicana: dos tripartits que han estat veritablement desastrosos. Tot allò que ara pugui dir el senyor Puigcercós no ens ho creiem. Per tant, nosaltres proposem il·lusió i saba nova perquè tenim la força de la veritat. La força de la veritat a l'hora d'explicar els avantatges que Catalunya sigui un estat —cosa que Puigcercós sap perfectament— i la força de la veritat per a no estar contaminats per aquest corporativisme polític del qual ERC ha participat en gran mesura en fer els tripartits. Ara el senyor Puigcercós es troba que està embotit en un discurs que no el deixa anar més enllà, perquè té la

imperiosa necessitat de mantenir un miler de càrrecs de confiança al poder. Es troba amb l'enorme responsabilitat de no saber què fer-ne —si perden el govern—, de tots aquests càrrecs de confiança que van entrar al govern quan eren joves i ara ja tenen dona, fills i hipoteca. Per tant, aquestes apel·lacions a ser decisius em susciten força rebuig, perquè quan han estat decisius han fet el ridícul: han quedat diluïts en la menjadora socialista i ens han portat a la ruïna nacional.

—Des de Convergència, Artur Mas diu que “la història de Catalunya és un transatlàntic” i un “viratge sobtat”, com aquesta declaració d'independència, el podria llançar contra les roques.

—El senyor Artur Mas no s'ha adonat que, si això no ho aturem a temps, serà el Titanic. Hem de procurar no ensopegar amb l'iceberg. Prou de metàfores: abans era el peix al cove, després havíem de pujar l'Aneto, agafar un vaixell cap a Ítaca i sortir del sot... però ho hem de fer amb el cap cot. I ara un transatlàntic. En gran mesura si anem a la deriva és per culpa del senyor Mas, perquè la manera que té d'encarar la situació catalana és sempre anar a pidolar i sobretot arribar a pactes, com el de l'Estatut —de Mas i de Zapatero—, que no ha passat el sedàs del TC. No pot fer ostentació de la seva experiència política, perquè també deixa molt a desitjar. A més, fa la proposta de concert econòmic: si no va passar la proposta d'Estatut de Mas i Zapatero, aquesta del concert és legalment inconstitucional i políticament inviable. S'haurien de posar d'acord PP i PSOE, i el senyor Mas no pot dir que ho aconseguirà.

I també continuarem pel pedregar amb certes polítiques corruptes, sobre les quals ara ningú no vol dir res, però que tenen molts polítics involucrats. Això també genera rebuig i és una de les coses que volem eradicar de la política catalana. Mas no és la persona més adequada per a donar lliçons sobre què necessitem els catalans. Que ell faci les seves polítiques i desenvolupi el seu programa —jo això ho respecto—, però que no es dediquin a desvirtuar i menystenir propostes que són —i ells ho saben— l'autèntica solució per als problemes del país: la declaració d'independència i la construcció d'un estat català al si de la UE.

JORDI PLAY

—Ho qualifiquen de “viratge sobtat” ara mateix.

—Són molt porucs, però sobretot desitgen un recanvi per a conservar aquest estatuts que els manté enganxats al poder com paparres. Necessiten el poder per a alimentar-se. Nosaltres hi som per a explicar que no ha de ser així. S'ha de ser eficient i tenim el repte de construir el millor estat del món. S'ha de ser ambiciós i no estar sempre encotillat en una política endogàmica que sembla la cançó de l'enfadós. No ens podem mantenir en l'espiral autodestructiva de l'autonomisme. L'autonomisme ens porta a la destrucció nacional, democràtica i econòmica. Haurien de ser nacionalment més ambiciosos i més eficients a l'hora de resoldre els problemes econòmics.

—Posem que no aconseguim la declaració unilateral. Posem que no sumem amb ningú per a governar i que ningú no té majoria absoluta. A quin partit donarem suport per governar?

—Només treballarem amb els partits que assumeixin el nostre compromís de declarar la independència durant la legislatura vinent. No treballarem amb els altres partits. Volem entrar amb força al Parlament per explicar els avantatges i sumar-hi voluntats. Joestic segur que tant a CiU com a Esquerra hi ha molts militants independentistes que veuen que ara es presenta la gran oportunitat de fer

un pas endavant que és irreversible per al benestar del país, perquè els catalans tornem a ser rics. El fruit de l'esforç dels catalans —els qui viuen i treballen a Catalunya— permet que visquem molt millor. M'agrada apel·lar a la consciència i al suport dels militants del catalanisme polític perquè facin la reflexió que les seves cúpules els porten a un sant tornem-hi, una espiral endogàmica de la qual no sortim. Els actuals polítics ens porten una altra vegada a un atzucac. Hem de parlar clar i actuar. Hem d'explicar els avantatges de tenir un estat amb tota normalitat. No ho hem de fer contra ningú, sinó a favor de Catalunya. Estic segur que serà bo per a Catalunya, serà bo per a Espanya i per a Europa, que tindrà un estat seriós al sud d'Europa, cosa molt necessària per a una UE que es va construint.

—Teniu el suport de formacions tan diverses com el Centre Català de Negocis i Els Verds-Alternativa Verda. Quan hi hagi una votació sobre un tema que afecta el territori i l'economia (casos com el túnel de Bracons, quart cinturó o energia nuclear) sereu neoliberals o ecologistes?

—Serem territori. Consensuarem les nostres decisions amb el territori. Però també explicarem la veritat. Allò que no farem és continuar alimentant un parlament de fireta que no té capacitat

de decisió. Totes aquestes qüestions es decideixen a Madrid, les decideix el govern espanyol. Aquí hem inventat un joc –juguem a fer política!– i debatem què passaria si tinguéssim decisió sobre això: ens barallem entre nosaltres, i qui dia passa, any empeny. No tenim competències per a decidir aquestes qüestions. Acaba decidint-se tot al govern espanyol. Si som independents, disposarem de més recursos i del poder per a prendre aquestes decisions. Quines polítiques farem? De progrés. Polítiques en benefici dels ciutadans de Catalunya. Consensuarem les decisions amb el territori. Com un país normal.

—**I mentrestant...**

—Mentrestant polítiques de progrés.

—**I en l'eix esquerra-dreta, on us situaríeu?**

—Al centre. Amb polítiques econòmiques dirigides al creixement econòmic –per tant, prioritzar les inversions en infraestructures i les polítiques educatives. I, pel que fa a les qüestions morals, llibertat de consciència, perquè cadascú, en consciència, decideixi què vulgui. I, amb recursos, es podrien fer polítiques de benestar per als ciutadans: educatives, de sanitat, d'habitatge, millora de la llei de barris, foment de l'ocupació, protecció social, suport al teixit industrial, a la competitivitat, al turisme, al comerç, a la pagesia.

—**Hi ha el risc que Laporta deixi la política...**

—He començat a fer-ne i ja voleu que la deixi? [Riu.] N'hi ha molts que tenen interès que ni comenci. Afortunadament, també sento l'escalf i la força del poble, però n'hi ha molts, sobretot a les elits, que fan mans i mànigues per mirar d'evitar el meu pas a la política. Això és perquè saben que la meua proposta política implica un canvi a les elits i als poders fàctics actuals.

—**Tanmateix, hi ha el risc que Laporta deixi la política si Solidaritat té una representació mínima i no es pot lluir al Parlament de Catalunya?**

—Intento treballar per entrar amb força al Parlament. Després de fer aquest pas, pretenc actuar amb la màxima responsabilitat i actuar amb el màxim sentit comú. Tinc voluntat de servei als ciutadans perquè m'estimo el meu país i, d'una altra banda, tinc l'esperit de sacrifici necessari i la capacitat de resis-

tència que cal que tingui un polític –una persona que vol treballar pel seu país i els seus ciutadans que, de retruc, és treballar pels seus fills. El conjunt de les meves virtuts i els meus defectes poden fer que treballi d'una manera professional, responsable i eficient pel país i pels ciutadans de Catalunya. Tinc un projecte polític, tinc un full de ruta que penso que és el millor per a Catalunya i m'agradarà molt de fer la tasca –si és possible, des del Parlament– d'explicar els avantatges que Catalunya sigui un estat.

JORDI PLAY

“Quan ERC ha estat decisiva ha fet el ridícul i ens han portat a la ruïna nacional”

—**Heu signat el compromís de re- buig a la instal·lació del magatzem nuclear a Ascó. Preferiu que s'instal·le a Zarra, al País Valencià?**

—No, no. Per a mi, els Països Catalans, només pel que produïm tots plegats, hauríem de tenir el poder de decidir on s'instal·la això i tenir la capacitat i els recursos perquè unes altres zones que produeixen menys gaudeixin d'aquestes infraestructures. Ens hem manifestat contra el cementiri nuclear a Ascó, en primer

lloc, per solidaritat amb una part del país que és molt discriminada i castigada en aquest sentit: només s'hi fan les infraestructures que perjudiquen i no se n'han fet unes altres que podrien acompanyar la indústria que s'hi ha instal·lat i que haurien donat força al territori. L'altre dia parlaven d'un ITER i de més que donen riquesa i no fan malbé la terra.

—**Quin és el vostre horitzó nacional: Catalunya o els Països Catalans?**

—En aquests moments, l'horitzó de Solidaritat Catalana és que Catalunya sigui un estat a la si de la UE. Després crec que hem d'anar més enllà i treballar per la plenitud nacional dels Països Catalans. Això és en una segona fase que va per la via dels convenis amb nacions i territoris amb els quals tenim grans afinitats.

—**El candidat d'ERC a Barcelona, Jordi Portabella, diu que vol un acord de totes les forces independentistes per a les eleccions municipals a Barcelona. N'heu parlat?**

—Ara som a les eleccions nacionals del 28N, que volem que siguin un referèndum per la independència com ho va ser la manifestació del dia 10 de juliol. Desviar l'atenció parlant d'eleccions municipals i demanant la unitat de tots els partits... Nosaltres ja ho vam intentar. Vam fer una proposta a ERC, CiU, Iniciativa i tots els moviments sense representació parlamentària perquè ens ajuntéssim en una candidatura única. Esquerra no ho va voler. Ara trobo extemporani que parlin de les municipals i apel·lin a la unitat de l'independentisme si no ho han volgut fer a les nacionals. Màxim respecte per Jordi Portabella, que és un bon amic, però ara hem de centrar tots els esforços a les eleccions del 28N, que són una oportunitat única perquè l'independentisme alci la veu i entri amb força al Parlament de Catalunya. Si s'aconsegueix que Catalunya sigui un estat al si de la UE, els catalans podrem viure molt millor, tenir molts més recursos i, com diu la declaració d'independència dels EUA, “cercar la felicitat”, que hi tenim tot el dret. Cercar la felicitat en una nació com la nostra és gaudir de la plenitud nacional. Animo tots els ciutadans a escriure els millors anys de la història de Catalunya, que seran els millors anys de la vida de catalans i catalanes.

Àlex Milian